

Arrest

nr. 285 359 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 11 april 2021, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 12 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden op 7 december 2020 genomen in Roemenië (Eurodac). Op 10 juni 2021 besliste de dienst Voogdij van de FOD Justitie dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 20,6 jaar oud is met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.2. Op 28 september 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 29 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 12/04/2021
Overdracht CGVS: 08/07/2021

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 23 juni 2022 van 8u36 tot 11:30 een persoonlijk onderhoud in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, Valérie Luykx, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, M.(...) D.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 16 jaar oud te zijn. U bent Pashtoun van origine en soennitisch moslim. U bent afkomstig van het dorp Dostkhil, district Nerkh, provincie Maidan Wardak. Hier woonde u samen met uw moeder, uw drie zussen en uw twee broers. Uw vader werd gedood 2,5 maand voor uw vertrek. Momenteel woont uw familie niet meer daar, maar ze zijn verhuisd naar het huis van uw maternale oom in district Jalrez. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U ging tot de 6e graad naar school en hielp uw vader ook met werken op de velden.

Uw vader vervoerde acht doofstomme kinderen vanuit omliggende dorpen (i.e., Bazakhel, Char Qala, Smil Khel) naar de school voor doofstomme kinderen in de provincie. Deze tocht duurde ongeveer 30 minuten met de auto en op de weg lagen er checkpoints die op een bepaald moment overgenomen werden door de taliban. Hierdoor werd het moeilijk voor lokale personen om deze weg te gebruiken, maar vooral voor mensen die voor de overheid werkten. Op een bepaald moment was uw vader op de terugweg van de school en toen zijn er een aantal soldaten in burgerkledij in de auto van uw vader gestapt om op die manier de taliban te omzeilen. De taliban was echter aanwezig op de controlepost van Deef Afghanan en toen ze de overheidsmedewerkers in de auto zagen, werd de auto beschoten. Uw vader, de acht kinderen en de drie soldaten werden gedood tijdens deze aanval. Twee maand na de dood van uw vader stuurde de taliban u een bericht via een dorpsgenoot dat u zich moest overgeven aan de taliban. U accepteerde dit niet en 15 à 16 dagen later lag er een dreigbrief voor uw huis. U belde daarna meteen uw oom en hij stuurde u de volgende dag het land uit. Hij nam daarna de bescherming over van uw familie.

U verliet Afghanistan in de eerste maand van 2020 en u was een jaar en vier maanden onderweg. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Tsjecho-Slowakije [sic] en Duitsland naar België waar u op 11/04/2021 toekwam. Daags nadien diende u ook een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8/06/2021 vond er een leeftijdsonderzoek plaats waaruit bleek dat er met redelijke zekerheid besloten kan worden dat u op deze datum een leeftijd heeft van 20.6 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u uw originele paspoort neer en een kopie van de dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst merkt het Commissariaat-Generaal (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw minderjarige leeftijd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, punt 4). Het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 10

juni 2021 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u, op deze datum, ouder was dan 18 jaar, waarbij 20,6, met een standaarddeviatie van 2 jaar, een goede schatting is. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan 16 jaar oud te zijn (CGVS, p. 5). U verklaart hierbij dat u niet weet in welk jaar u bent geboren volgens de Afghaanse kalender, maar dat uw paspoort ook een minderjarige leeftijd aangeeft (CGVS, p. 5). Het dient hierbij gezegd te worden dat uw paspoort een andere geboortedatum vermeldt dan degene die u aangaf bij binnenkomst in België, namelijk 1/09/2005 (zie map: 'Documenten') in plaats van 1/01/2005 (DVZ, punt 4) en dat dit paspoort op naam van M.(...) J.(...) K.(...) staat. Geconfronteerd met deze zaken geeft u aan dat u de maand en de dag niet wist, maar aangegeven heeft dat u 16 jaar was (CGVS, p. 5) en dat J.(...) K.(...) een bijnaam is die u gebruikte (CGVS, p. 4). Een paspoort is echter een officieel document, dus u kan bezwaarlijk beweren dat hij hiervoor een bijnaam zou kunnen gebruiken. U bent ook niet duidelijk over de redenen waarom u het paspoort heeft aangevraagd in Afghanistan. U geeft aan dat uw vader het paspoort indertijd aanvraagde 'om zeker te zijn' omdat het 'kan zijn dat u het nodig hebt', maar dat u het paspoort nooit gebruikt heeft (CGVS, p. 5-6). Het CGVS wijst hierbij op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Het ingediende paspoort kan de appreciatie van de leeftijdstest dus niet ombuigen. Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat u in Roemenië geregistreerd stond als M.(...) A.(...) met geboortedatum 1/01/2003. Geconfronteerd met deze zaken gaf u enerzijds aan dat u een verkeerde naam gaf omdat u teruggestuurd of gedepoteerd zou worden indien ze u zouden vangen (CGVS, p. 4) en anderzijds dat ze u in Roemenië zelf een leeftijd hebben gegeven op basis van uw voorkomen (CGVS, p. 5). Hieruit kan echter afgeleid worden dat u duidelijk niet vies bent van een leugen. Door bewust een jongere leeftijd op te geven tijdens uw interview op DVZ heeft u dan ook getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat aantast.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. Uw verklaringen omtrent de problemen met de taliban zijn echter over de gehele lijn ongeloofwaardig te noemen omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste slaagt u er niet in om de job van uw vader aannemelijk te maken. Vooreerst blijft u in uw verklaringen heel vaag en weet u bitter weinig te vertellen over de job van uw vader. U geeft aan dat uw vader acht doofstomme kinderen van verschillende dorpen uit uw regio vervoerde van en naar 'een school in de provincie', genaamd 'school van doofstomme mensen', en dat hij tussendoor ook soms andere mensen vervoerde als taxichauffeur (CGVS, p. 11, 13, 15-16). Volgens uw verklaringen droeg uw vader geen uniform, had hij geen collega's en werd hij betaald door de school (CGVS, p. 15-16). U weet echter niet wanneer hij precies met deze job startte, wat hij gedaan heeft voor deze job, hoe hij op deze job terecht kwam en hoe de kinderen die hij vervoerde heetten (CGVS, p. 14, 18). Het dient hier ook opgemerkt te worden dat het wel heel opvallend is dat er zoveel doofstomme kinderen zo dicht bij elkaar wonen. Bovendien brengt u op geen enkel moment spontane informatie aan over de functie van uw vader en u ondersteunt zijn profiel daarenboven met geen enkel document, foto of enig ander bewijs. Het is uitermate vreemd dat u zo weinig weet te vertellen over een element dat rechtstreeks verband houdt met uw eigen problemen in Afghanistan. Van een verzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielverzoek. U gaf aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS bovendien aan dat u nog steeds in contact staat met uw familie en één à twee keer per week met hen praat (CGVS, p. 7). U had uw familie dus zonder problemen bepaalde informatie kunnen vragen ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud. Het feit dat u zich niet uitgebreider informeerde naar de job van uw vader geeft blijk van een algemene desinteresse in uw asielrelaas en doet vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast is er ook een tegenstrijdigheid te bemerken in uw verklaringen. Zo gaf u aan dat uw vader met een grote Mercedes reed en dat er 4 à 5 zitplaatsen waren in de auto. U verklaart echter ook uitdrukkelijk dat er elke dag 8 kinderen vervoerd moesten worden, dus de vraag stelt zich hier dan hoe uw vader dat logistiek geregeld kreeg (CGVS, p. 15). Deze tegenstrijdigheid komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Ten tweede slaagt u er ook niet in om de problemen van uw vader met de taliban aannemelijk te maken. Vooreerst zijn er een aantal vreemde elementen te bemerken in uw verklaringen. U geeft bijvoorbeeld aan dat het gevaarlijk was voor de soldaten om hun eigen wagen te gebruiken om naar het district te gaan, maar volgens uw verklaringen kropen ze dan wel in de auto van een persoon die ze niet kenden en waarvan ze dus onmogelijk konden weten waar diens loyaliteiten lagen (CGVS, p. 19).

Het is uitermate ongeloofwaardig dat deze soldaten dit risico zouden nemen, aangezien ze even goed met hun drieën een personenwagen zouden kunnen besturen en er in het leger wel voldoende andere opties zijn om zich te verplaatsen. Bovendien is het onlogisch dat ze deze hoofdweg zouden nemen

aangezien ze wisten dat de controleposten onder controle stonden van de taliban én u duidelijk aangeeft dat er nog een andere wegen waren die ze konden nemen (CGVS, p. 17). U verklaart hieromtrent dat de andere routes ver waren en de hoofdbaan de snelste route was. Dat uw vader deze omweg zou willen vermijden valt nog te verstaan, maar van soldaten kan verwacht worden dat ze zoveel mogelijk veiligheidsmaatregelen zouden nemen om op een veilige manier hun bestemming te bereiken. Het is dus uitermate vreemd dat ze het risico zouden nemen om via de hoofdbaan het district te bereiken, wetende dat er onderweg controleposten waren die bemand waren door de taliban.

Langs de andere kant is het ook vreemd dat uw vader het risico zou nemen om deze soldaten mee te nemen. U geeft namelijk aan dat uw vader deze soldaten niet kende en dat het sowieso al een gevaarlijke weg was om te nemen (CGVS, p. 18-19). Geconfronteerd met dit feit geeft u enkel aan dat de soldaten hem dwongen om hen mee te nemen (CGVS, p. 20). Bovendien verklaarde u dat uw vader met een Mercedes reed waarin 4 of 5 zitplaatsen waren (CGVS, p. 15). Dat acht kinderen zich verdelen op 4 zitplaatsen kan enerzijds nog ergens mogelijk zijn, maar volgens uw verklaringen zaten er op het moment van het incident acht kinderen én vier volwassen mannen in de auto. Het is dus zeer ongeloofwaardig dat al deze personen in één personenwagen pasten.

Bovendien zitten er ook wat tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Zo verklaart u initieel dat, sinds de taliban de controleposten overnam, het voor lokale mensen moeilijk werd om de weg te gebruiken en het gevaarlijk werd (CGVS, p. 11, 18-19). Echter, u geeft ook aan dat uw vader sinds de controleovername geen enkele keer gestopt werd en de controlepost telkens gewoon kon passeren (CGVS, p. 19). Dit zijn dus twee verklaringen die moeilijk met elkaar te rijmen vallen. Ook gaf u aan dat de overheid overdag de controle in uw regio in handen had en de taliban 's nachts (CGVS, p. 11-12). Echter, later in het persoonlijk onderhoud geeft u aan dat de taliban op een bepaald moment de controleposten had overgenomen, wat impliceert dat ze ook overdag redelijk wat controle konden uitoefenen in de regio en wat u ook bevestigt in uw verklaringen (CGVS, p. 17-18). Daarnaast gaf u tijdens uw verklaringen op DVZ aan dat 'uw vader en enkele kinderen' stierven (CGVS vragenlijst, punt 5), maar geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat 'iedereen' in de auto stierf. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u het stereotiepe antwoord dat ze weinig details vroegen en dat u daar wel degelijk heeft aangegeven dat uw vader, de kinderen en de mensen van de overheid werden gedood (CGVS, p. 23). U kan zich echter niet verschuilen achter de vraagstelling, aangezien u duidelijk wel een aantal slachtoffers heeft vermeld. Het is vreemd dat u hier verschillende verklaringen over aflegt en dit doet verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen omtrent het incident erg onwaarschijnlijk te noemen. U slaagt er namelijk niet in om aannemelijk te maken hoe het komt dat de taliban wist dat er soldaten in de auto zaten. U geeft namelijk aan dat de soldaten in burgerkledij waren en dat uw vader met een personenwagen reed. Op de vraag hoe de taliban wist dat deze drie personen voor de overheid werkten, verklaart u vaag dat de taliban hen zag en onmiddellijk begon te schieten (CGVS, p. 20). Het is echter uiterst ongeloofwaardig dat de taliban hen van ver zou herkennen en meteen op de auto zou beginnen schieten. Vooral aangezien u aangeeft dat uw vader tijdens die week al 5 keer op en af was gegaan via deze hoofdbaan, zonder enig probleem te ervaren. Er kan dus vanuit gegaan worden dat de talibs die de controleposten bemanden, de auto van uw vader wel zouden herkennen. Het geheel van uw verklaringen hieromtrent is dus erg onaannemelijk te noemen. Ook dient hier de vraag gesteld te worden hoe u aan deze informatie omtrent het incident bent gekomen. Volgens uw verklaringen kwam iedereen in de auto om het leven en kon u bijgevolg uw vader onmogelijk vragen gesteld hebben over deze soldaten (bijvoorbeeld of hij die soldaten kende) en wat er precies gebeurde tijdens dit incident. Geconfronteerd met dit gegeven, verklaarde u dat mensen aan de zijde van de bazaar alles zagen gebeuren en daar achteraf over praatten (CGVS, p. 23). Dit kan een verklaring zijn voor het feit dat u informatie heeft over het incident zelf, maar verklaart niet hoe u kan weten of uw vader deze soldaten kende. Het is vreemd dat u op vragen antwoordt waar u volgens uw verklaringen eigenlijk geen informatie over zou kunnen hebben. Hiermee samenhangend dient opgemerkt te worden dat u ook geen enkel bewijs aanbrengt over de dood van uw vader. Ook over de mededeling van het nieuws van zijn overlijden legt u weinig doorleefde verklaringen af en houdt u uw antwoorden kort en beperkt (CGVS, p. 21). Bovenstaande elementen maken het geheel van uw verklaringen omtrent het incident met de taliban uiterst onaannemelijk.

Ten derde worden ook uw persoonlijke problemen met de taliban als ongeloofwaardig bevonden. Vooreerst is het vreemd dat de taliban u twee maanden na de dood van uw vader zou vragen om u aan hen te presenteren. Volgens uw verklaringen stuurde de taliban een dorpsgenoot om te zeggen dat u zich moest overgeven (CGVS, p. 21). U geeft aan dat u zich moest presenteren omdat uw vader volgens de taliban voor de overheid werkte en dat hij een spion was. Echter, op dat moment hadden ze uw vader al

gedood. Het is dus heel vreemd dat ze u daarna zouden vragen om u aan hen te presenteren. Volgens uw verklaringen was u toen nog maar 15 jaar, dus het is niet zo dat u verantwoordelijk kon gehouden worden voor de job van uw vader. Bovendien is het een heel omslachtige manier van de taliban om dit via een dorpsgenoot te doen. Als ze dan toch al in uw dorp zijn, kunnen ze evengoed rechtstreeks bij u langsgaan in plaats van een dorpsgenoot aan te spreken.

Daarnaast geeft u aan dat er 15 of 16 dagen na het bericht via de dorpsgenoot, ook een brief achtergelaten werd (CGVS, p. 14). U verklaart dat er in deze brief stond dat ze uw vader, een spion van de overheid, naar de hel gezonden hebben en dat als u niet met hen meewerkt, dat u hetzelfde lot zal ondergaan (CGVS, p. 22). Volgens uw verklaringen zou u gedood worden als u zich niet zou aansluiten bij hen, u spreekt dus over gedwongen rekrutering. Echter, uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van individuele en gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban wordt meestal op een collectief niveau georganiseerd en is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Er bestaat dan ook vaak een overeenkomst tussen het dorp en de taliban en er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. U geeft aan dat ze u in uw geval wilden rekruteren omwille van de job van uw vader (CGVS, p. 22) en dit wordt ook zo vermeld in de dreigbrief die u neerlegt ter ondersteuning van uw relaas (zie map 'Landeninformatie': vertaalde documenten). Het is echter uitermate vreemd dat de taliban dit zou proberen. Loyaliteit kunnen ze van u namelijk geenszins verwachten aangezien zij verantwoordelijk waren voor de dood van uw vader. Bovendien geeft u aan dat uw familie na uw vertrek geen enkel probleem meer gehad heeft met de taliban en dat ze tot nu niets meer tegen uw familie gezegd hebben (CGVS, p. 24). Bovenstaande elementen maken het geheel van uw verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering van de taliban uiterst ongeloofwaardig.

Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat u enkel een kopie van de dreigbrief indiende. U verklaart dat het problemen zou creëren om de originele brief op te sturen (CGVS, p. 22), maar u slaagt er niet in om deze bewering te verklaren. Op de vraag hoe dat voor problemen zou zorgen, geeft u aan dat: 'als ze het willen sturen zullen ze het checken en als ze dan die brief zien dan zou het problemen creëren' (CGVS, p. 22). Het CGVS wenst hierbij te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Bijgevolg heeft deze dreigbrief slechts een heel lage bewijskracht en kan het bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat de brief op datum van 4/08/2019 staat (zie map 'Landeninformatie': vertaalde documenten). Volgens uw verklaringen heeft u, na het ontvangen van de dreigbrief, bijna onmiddellijk het land verlaten (CGVS, p. 23). Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u Afghanistan in de eerste maand van 2020 verlaten heeft (CGVS, p. 8). Deze tegenstrijdigheid bevestigt nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw persoonlijke problemen met de taliban.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de

eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een

reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op** intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige

overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen

concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort en de dreigbrief van de taliban werden eerder al besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending van de volgende bepalingen aan:

“- Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951.”

Verzoeker licht toe als volgt:

“Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen. Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Afghanistan.

Verzoeker vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening door de Taliban.

Deze laatste bedreigt verzoeker om reden dat hij zich met spontaan had aangemeld bij de Taliban toen deze laatsten een dorpsgenoot naar verzoeker hadden gestuurd met de vraag om zich bij de Taliban te voegen.

Twee maanden daarvóór had een schietincident plaatsgevonden aan een Taliban checkpoint waarbij verzoekers vader betrokken was.

Met zijn taxi vervoerde verzoekers vader lange tijd een achttal doofstomme kinderen van de omliggende dorpen naar een school voor doofstomme kinderen gelegen in de provincie.

Verzoekers vader kon lange tijd probleemloos de checkpoint passeren.

Op een dag waren enkele overheidssoldaten in burgerkledij in de taxi van verzoekers vader gestapt in de hoop om de checkpoint te kunnen passeren.

De Taliban hadden de overheidssoldaten opgemerkt en er ontstond een schietincident.

De Taliban hadden het vuur geopend en alle inzittenden in de taxi waren om het leven gekomen.

Toen verzoekers familie van andere dorpingen vernomen had dat verzoeker zich aan de Taliban moest overgeven of dat verzoeker anders hetzelfde lot zou ondergaan als zijn vader, schakelden zij een smokkelaar in om verzoeker het land te helpen ontvluchten.

Verzoeker vreest dat hij machteloos is tegen een aanslag vanwege de Taliban.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 23 juni 2022 had verzoeker wel degelijk op een afdoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

Eén en ander is duidelijk gebleken uit zijn verklaringen op het CGVS.

(CGVS blz. 13 :

“... Mijn vader was een chauffeur voor doofstomme mensen, hij reed met zijn auto.

Hij nam de doofstomme mensen en bracht ze terug. Van ons district naar de provincie waren er poststations [checkpoints], de taliban nam deze over. Wanneer ze deze stations overnamen kwam mijn vader terug van de school. Gaan en komen van deze weg werd moeilijk. Het werd moeilijk voor mensen die werkten voor de overheid en ook voor lokale mensen. Mensen die werken voor de overheid zijn in de auto van mijn vader gegaan.

Wanneer ze arriveerden in het gebied van Deef Afghanistan. De taliban stond daar en wachtte, wanneer ze de overheidsofficials in de auto zagen schoten ze naar de auto. Deze overheidsmensen, mijn vader en de kinderen werden gedood in deze aanval. Na wat tijd stuurden zé mij een bericht via een persoon van mijn dorp dat ik mezelf moest overgeven aan hen. Ik accepteerde niet. Na wat tijd lag deze brief voor mijn huis. Dan belde ik mijn oom.

Wanneer hij kwam zag hij deze brief. En dan stuurde hij me naar deze staat en nam hij het bescherming over van mijn familie....”)

Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat verzoeker een dreigbrief had gekregen waarin hij persoonlijk met de dood werd bedreigd door de Taliban die hem ervan beschuldigen een spion voor de (vroegere) Afghaanse autoriteiten te zijn, wat maakt dat verzoeker, in geval van een terugkeer, steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan.

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12]

In Afghanistan voelt verzoeker zich aan zijn lot overgelaten.

De omstandigheden waarin verzoeker in Afghanistan leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genoodzaakt was om het land te verlaten.

Het CGVS heeft ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag gesteld.

Verzoeker is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren en meent dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat.

Verzoekers problemen van vervolgingen door de Taliban en zijn angst om het slachtoffer te worden van represailles, zijn in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig.

Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat de Taliban niet aarzelt om geweld te gebruiken wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan.

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24]

Het CGVS heeft geen. minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid en het profiel van verzoeker.

Verzoeker wenst met klem tegen te spreken dat hij de Belgische asielinstanties heeft willen misleiden omdat zijn verklaarde leeftijd niet zou overeenstemmen met de leeftijd die door de DVZ was aangenomen na medische testen.

Voor verzoeker, net zoals het geval is voor veel Afghanen, is het begrip ‘leeftijd’, niet belangrijk.

Bij zijn aankomst op het Belgisch grondgebied, was verzoeker ervan overtuigd dat hij nog geen 18 jaar oud was en dus minderjarig was.

Het resultaat van het medisch leeftijdsonderzoek wees uit dat verzoeker 20.6 jaar zou zijn met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Vooreerst blijft het leeftijdsverschil tussen het resultaat van het medisch onderzoek en de leeftijd die verzoeker meende te hebben vóór zijn komst naar België, niet dermate groot en is deze zeker niet van aard om te besluiten dat verzoeker intentioneel de Belgische asielinstanties zou hebben voorgelogen over zijn exacte leeftijd.

Bovendien legde verzoeker zijn Afghaanse (reis)paspoort voor waarin zijn leeftijd officieel vervat is.

Verzoekers verklaringen aangaande zijn leeftijd werden ten onrechte aangewend om ook de rest van verzoekers verklaringen in vraag te stellen.

Verzoeker is formeel dat hij wel degelijk zijn volle medewerking heeft verleend aan het CGVS bij het verschaffen van informatie over de persoonlijke omstandigheden die hem ertoe genoodzaakt hadden om Afghanistan te ontvluchten.

Verzoeker reikte hierbij alle nodige feiten en relevante elementen aan het CGVS.

Het CGVS heeft bij het nemen van haar beslissing ten onrechte geen rekening gehouden met verzoekers relatief jonge leeftijd ; en met het tijdsverloop van meer dan twee en een halfjaren tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en zijn onderhoud op het CGVS.

In dat opzicht stelt het CGVS de oprechtheid van verzoekers verklaringen ten onrechte in vraag om reden dat verzoeker zgn. vage antwoorden zou hebben gegeven op enkele vragen over de details aangaande het werk en de omstandigheden van de dood van zijn vader die in 2019 om het leven was gekomen.

De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken , kunnen niet worden weerhouden en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Het CGVS verwijt verzoeker ten onrechte geen coherente en consistente verklaringen te hebben afgelegd, terwijl het het CGVS zélf is die ten onrechte uitgaat van hypothetische scenario's en geen rekening houdt met het gegeven dat de realiteit ter plaatse anders kan zijn.

Voorts hield het CGVS ten onrechte evenmin rekening met mogelijke misverstanden die zijn ontstaan tijdens verzoekers opeenvolgende gehoren ; zijnde de verklaringen die hij had afgelegd op de DVZ dd. 6 juli 2021 en deze op het CGVS dd. 23 juni 2022.

De verschillen zijn in geen geval van die aard dat ze de kern van verzoekers asielrelaas zouden aantasten. Volgens verzoeker heeft de dossierbehandelaar zich vergist bij het analyseren van zijn verklaringen : minstens werden zijn verklaringen door het CGVS verkeerd geïnterpreteerd.

De door het CGVS geciteerde inconsistenties en/of onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verzoek.

De toelichting die verzoeker aan de PO gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn opeenvolgende onderhouden, bij de DVZ dd. 6 juli 2021 en deze op het CGVS dd. 23 juni 2022 anderzijds, en die wél aannemelijk en eensluidend waren, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die dat misschien, op enkele onderdelen, niet waren.

Verzoeker is formeel dat zijn verklaringen over zijn moeilijkheden met de Taliban na het schietincident op de taxi van zijn vader wel degelijk oprecht waren.

Alleszins worden de diverse correcte, coherente en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn opeenvolgende onderhouden wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn asielrelaas en profiel, ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing.

Uit verzoekers onderhoud op het CGVS dd. 23 juni 2022 is gebleken dat verzoeker wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden over zijn levensomstandigheden in zijn dorp Dostkhal ; de regio waar hij is opgegroeid, het werk van zijn vader als taxichauffeur die doofstomme kinderen van de omliggende dorpen vervoerde naar een school in de provincie, het schietincident alsook de moeilijkheden die daaruit voortvloeiden m.n. de bedreigingen van de Taliban aan het adres van verzoeker etc.

Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker misschien een incoherent of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop verzoeker wél een overtuigend antwoord heeft gegeven.

Het CGVS duidt het verzoeker ten onrechte ten kwade dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op vragen antwoordt waarop verzoeker eigenlijk geen informatie over zou kunnen hebben.

[citaat bestreden beslissing]

Het CGVS lijkt over het hoofd te zien dat verzoeker alle informatie over het schietincident “van horen zeggen”, namelijk van een dorpsgenoot (Z.(...) G.(...)) heeft vernomen.

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20]

Deze laatste heelt op zijn beurt van omstanders bij het schietincident het verhaal bijeengesprokkeld.

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23]

Het is niet uitgesloten dat verzoekers naaste familieleden (én ook verzoeker zélf tijdens zijn persoonlijk onderhoud) de gaten in het verhaal (van wat er zich precies had afgespeeld aan de checkpoint) en vele open vragen, zelf hebben ingevuld met hun eigen persoonlijke interpretatie van het incident.

Het CGVS gaat ten onrechte selectief tewerk.

Hiermee toont het CGVS dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Het CGVS heeft tenslotte ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoeker had opgelopen.

Na de bedreigingen door de Taliban, verkeerden verzoeker en zijn familie alleszins in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Afghanistan de enige optie was voor verzoekers veiligheid.

Verzoeker had vervolgens zijn familie moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming.

Zijn reisweg vanuit Afghanistan naar België nam meer dan een jaar en vier maanden in beslag ; kende vele hindernissen en was een grote beproeving geweest voor verzoeker.

Verzoeker had verschillende landen doorkruist alvorens in België aan te komen.

Het CGVS hield geen rekening met het menselijk aspect.

Deze traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoeker in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier.

Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

De vrees van verzoeker om in Afghanistan opnieuw bedreigd te worden en –misschien zelfs nog ériger - gedood te worden- is dan ook wel degelijk gegrond.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen wel degelijk eerlijk waren.

Verzoeker en zijn familie verkeerden alleszins in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Afghanistan de enige optie was voor verzoekers veiligheid.

Uit verzoekers onderhoud is voldoende gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoeksplicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Volgens verzoeker schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen grondig onderzoek te voeren naar de elementen die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald.

Bij het voorbereiden van het dossier en het nemen van haar beslissing is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Verzoeker is momenteel bezig om via contacten in Afghanistan bijkomende bewijzen te verzamelen ; aangaande de redenen waarom hij zijn land is moeten ontvluchten.

Van zodra verzoeker bijkomende documenten in zijn bezit zal hebben, zal hij ze direct toevoegen aan zijn administratief dossier.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker."

Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht toe als volgt:

"De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS . in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

De Navo troepen hebben het land verlaten, doch de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan blijft nog steeds volatiel.

Indien verzoeker zou terugkeren naar zijn herkomstregio in het district Nerkh na een langdurige afwezigheid van bijna drie jaren in het buitenland, zal hij een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening om reden dat hij als een ongelovige zal worden aanzien.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Verzoeker kan dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.1.2. In een aanvullende nota van 6 januari 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van Cedoca van 13 september 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- het EUAA-rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “Afghanistan: Targeting of Individuals” van augustus 2022;
- het EUAA-rapport “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker stelt dat het begrip leeftijd zowel voor hem als voor veel Afghanen niet belangrijk is, dat hij bij zijn aankomst op Belgisch grondgebied ervan overtuigd was dat hij nog minderjarig was, dat het leeftijdsverschil tussen het resultaat van het medisch onderzoek en de leeftijd die hij meende te hebben voor zijn komst naar België niet dermate groot is en zeker niet van die aard is om te besluiten dat verzoeker intentioneel de Belgische asielinstanties zou hebben voorgelogen over zijn exacte leeftijd en dat hij zijn Afghaanse paspoort heeft voorgelegd waarin zijn leeftijd officieel vervat is, is de Raad van oordeel dat dit verweer niet dienstig kan worden aanvaard. Uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie is immers gebleken dat verzoeker een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geenszins 16 jaar oud is. Dit verschil in leeftijd kan niet verklaard noch verschoond worden door de algemene bewering dat het concept leeftijd in Afghanistan een minder belangrijke rol speelt. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker in Roemenië een verkeerde naam heeft opgegeven, wat aantoonde dat hij er niet voor terugdeinst om de asielinstanties te misleiden. Dit vormt een negatieve indicatie met betrekking tot verzoekers algehele geloofwaardigheid. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: “Vooreerst merkt het Commissariaat-Generaal (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw minderjarige leeftijd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, punt 4). Het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 10 juni 2021 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u, op deze datum, ouder was dan 18 jaar, waarbij 20,6, met een standaarddeviatie van 2 jaar, een goede schatting is. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan 16 jaar oud te zijn (CGVS, p. 5).

U verklaart hierbij dat u niet weet in welk jaar u bent geboren volgens de Afghaanse kalender, maar dat uw paspoort ook een minderjarige leeftijd aangeeft (CGVS, p. 5). Het dient hierbij gezegd te worden dat uw paspoort een andere geboortedatum vermeldt dan degene die u aangaf bij binnenkomst in België, namelijk 1/09/2005 (zie map: ‘Documenten’) in plaats van 1/01/2005 (DVZ, punt 4) en dat dit paspoort op naam van M.(...) J.(...) K.(...) staat. Geconfronteerd met deze zaken geeft u aan dat u de maand en de dag niet wist, maar aangegeven heeft dat u 16 jaar was (CGVS, p. 5) en dat J.(...) K.(...) een bijnaam is die u gebruikte (CGVS, p. 4). Een paspoort is echter een officieel document, dus u kan bezwaarlijk beweren dat hij hiervoor een bijnaam zou kunnen gebruiken. U bent ook niet duidelijk over de redenen waarom u het paspoort heeft aangevraagd in Afghanistan. U geeft aan dat uw vader het paspoort indertijd aanvraag ‘om zeker te zijn’ omdat het ‘kan zijn dat u het nodig hebt’, maar dat u het paspoort nooit gebruikt

heeft (CGVS, p. 5-6). Het CGVS wijst hierbij op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Het ingediende paspoort kan de appreciatie van de leeftijdstest dus niet ombuigen. Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat u in Roemenië geregistreerd stond als M.(...) A.(...) met geboortedatum 1/01/2003. Geconfronteerd met deze zaken gaf u enerzijds aan dat u een verkeerde naam gaf omdat u teruggestuurd of gedeponeerd zou worden indien ze u zouden vangen (CGVS, p. 4) en anderzijds dat ze u in Roemenië zelf een leeftijd hebben gegeven op basis van uw voorkomen (CGVS, p. 5). Hieruit kan echter afgeleid worden dat u duidelijk niet vies bent van een leugen. Door bewust een jongere leeftijd op te geven tijdens uw interview op DVZ heeft u dan ook getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat aantast."

In zoverre verzoeker stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn relatief jonge leeftijd en het tijdsverloop van meer dan twee en een half jaar tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en het persoonlijk onderhoud en de traumatische ervaringen die verzoeker heeft opgelopen, dat hij zijn familie heeft moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming, dat zijn reisweg vanuit Afghanistan naar België meer dan een jaar en vier maanden in beslag nam, dat deze reisweg vele hindernissen kende en een grote beproeving was, dat deze traumatische ervaringen wel degelijk een redelijke verklaring konden bieden voor het feit dat verzoeker in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken op zijn eigen manier en dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, ziet de Raad niet in hoe het loutere feit dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond iets meer dan een jaar na de indiening van het verzoek om internationale bescherming een negatieve invloed heeft gehad op verzoekers vermogen om coherente en consistente verklaringen af te leggen over zijn vluchtrelaas, temeer nu verzoeker nalaat om een bewijs neer te leggen van enige psychologische problemen ten gevolge van trauma's, die verzoeker hiertoe zouden verhinderen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker een jaar en vier maanden voor zijn aankomst in België uit Afghanistan zou zijn vertrokken. Uit het tijdsverloop en de verschillende landen van doorreis kan worden besloten dat verzoeker een nood aan internationale bescherming (in België) niet dringend achtte, te meer hij het resultaat van de asielprocedure in Roemenië niet afwachtte en zelfs verklaarde dat hij deze niet zou hebben opgestart (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 10-12; Eurodac). Verzoeker liegt overigens ook over het verlies van zijn taskara, aangezien hij eerst stelt dat deze werd afgenomen in Iran om daarna te vertellen dat dit werd afgenomen in Griekenland (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 10-11; Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 4).

Waar verzoeker nog stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte de oprechtheid van zijn verklaringen in vraag stelt om de reden dat hij vage antwoorden zou hebben gegeven op enkele vragen over de details aangaande het werk en de omstandigheden van de dood van zijn vader in 2019, is de Raad van mening dat de vragen die verzoeker werden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud over het werk en het overlijden van zijn vader de kern raken van zijn vluchtrelaas. Van verzoeker kan aldus redelijkerwijze worden verwacht dat hij hierover meer informatie kan bieden en doorleefde verklaringen kan afleggen. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: "Ten eerste slaagt u er niet in om de job van uw vader aannemelijk te maken. Vooreerst blijft u in uw verklaringen heel vaag en weet u bitter weinig te vertellen over de job van uw vader. U geeft aan dat uw vader acht doofstomme kinderen van verschillende dorpen uit uw regio vervoerde van en naar 'een school in de provincie', genaamd 'school van doofstomme mensen', en dat hij tussendoor ook soms andere mensen vervoerde als taxichauffeur (CGVS, p. 11, 13, 15-16). Volgens uw verklaringen droeg uw vader geen uniform, had hij geen collega's en werd hij betaald door de school (CGVS, p. 15-16). U weet echter niet wanneer hij precies met deze job startte, wat hij gedaan heeft voor deze job, hoe hij op deze job terecht kwam en hoe de kinderen die hij vervoerde heetten (CGVS, p. 14, 18). Het dient hier ook opgemerkt te worden dat het wel heel opvallend is dat er zoveel doofstomme kinderen zo dicht bij elkaar wonen. Bovendien brengt u op geen enkel moment spontane informatie aan over de functie van uw vader en u ondersteunt zijn profiel daarenboven met geen enkel document, foto of enig ander bewijs. Het is uitermate vreemd dat u zo weinig weet te vertellen over een element dat rechtstreeks verband houdt met uw eigen problemen in Afghanistan. Van een verzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielverzoek. U gaf aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS bovendien aan dat u nog steeds in contact staat met uw familie en één à twee keer per week met hen praat (CGVS, p. 7). U had uw familie dus zonder problemen bepaalde informatie kunnen vragen ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud. Het feit dat u zich niet uitgebreider informeerde naar de job

van uw vader geeft blijk van een algemene desinteresse in uw asielrelaas en doet vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast is er ook een tegenstrijdigheid te bemerken in uw verklaringen. Zo gaf u aan dat uw vader met een grote Mercedes reed en dat er 4 à 5 zitplaatsen waren in de auto. U verklaart echter ook uitdrukkelijk dat er elke dag 8 kinderen vervoerd moesten worden, dus de vraag stelt zich hier dan hoe uw vader dat logistiek geregeld kreeg (CGVS, p. 15). Deze tegenstrijdigheid komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Ten tweede slaagt u er ook niet in om de problemen van uw vader met de taliban aannemelijk te maken. Vooreerst zijn er een aantal vreemde elementen te bemerken in uw verklaringen. U geeft bijvoorbeeld aan dat het gevaarlijk was voor de soldaten om hun eigen wagen te gebruiken om naar het district te gaan, maar volgens uw verklaringen kropen ze dan wel in de auto van een persoon die ze niet kenden en waarvan ze dus onmogelijk konden weten waar diens loyaliteiten lagen (CGVS, p. 19). Het is uitermate ongeloofwaardig dat deze soldaten dit risico zouden nemen, aangezien ze even goed met hun drieën een personenwagen zouden kunnen besturen en er in het leger wel voldoende andere opties zijn om zich te verplaatsen. Bovendien is het onlogisch dat ze deze hoofdweg zouden nemen aangezien ze wisten dat de controleposten onder controle stonden van de taliban én u duidelijk aangeeft dat er nog een andere wegen waren die ze konden nemen (CGVS, p. 17). U verklaart hieromtrent dat de andere routes ver waren en de hoofdbaan de snelste route was. Dat uw vader deze omweg zou willen vermijden valt nog te verstaan, maar van soldaten kan verwacht worden dat ze zoveel mogelijk veiligheidsmaatregelen zouden nemen om op een veilige manier hun bestemming te bereiken. Het is dus uitermate vreemd dat ze het risico zouden nemen om via de hoofdbaan het district te bereiken, wetende dat er onderweg controleposten waren die bemand waren door de taliban.

Langs de andere kant is het ook vreemd dat uw vader het risico zou nemen om deze soldaten mee te nemen. U geeft namelijk aan dat uw vader deze soldaten niet kende en dat het sowieso al een gevaarlijke weg was om te nemen (CGVS, p. 18-19). Geconfronteerd met dit feit geeft u enkel aan dat de soldaten hem dwongen om hen mee te nemen (CGVS, p. 20). Bovendien verklaarde u dat uw vader met een Mercedes reed waarin 4 of 5 zitplaatsen waren (CGVS, p. 15). Dat acht kinderen zich verdelen op 4 zitplaatsen kan enerzijds nog ergens mogelijk zijn, maar volgens uw verklaringen zaten er op het moment van het incident acht kinderen én vier volwassen mannen in de auto. Het is dus zeer ongeloofwaardig dat al deze personen in één personenwagen pasten.

Bovendien zitten er ook wat tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Zo verklaart u initieel dat, sinds de taliban de controleposten overnam, het voor lokale mensen moeilijk werd om de weg te gebruiken en het gevaarlijk werd (CGVS, p. 11, 18-19). Echter, u geeft ook aan dat uw vader sinds de controleovername geen enkele keer gestopt werd en de controlepost telkens gewoon kon passeren (CGVS, p. 19). Dit zijn dus twee verklaringen die moeilijk met elkaar te rijmen vallen. Ook gaf u aan dat de overheid overdag de controle in uw regio in handen had en de taliban 's nachts (CGVS, p. 11-12). Echter, later in het persoonlijk onderhoud geeft u aan dat de taliban op een bepaald moment de controleposten had overgenomen, wat impliceert dat ze ook overdag redelijk wat controle konden uitoefenen in de regio en wat u ook bevestigt in uw verklaringen (CGVS, p. 17-18). Daarnaast gaf u tijdens uw verklaringen op DVZ aan dat 'uw vader en enkele kinderen' stierven (CGVS vragenlijst, punt 5), maar geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat 'iedereen' in de auto stierf. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u het stereotiepe antwoord dat ze weinig details vroegen en dat u daar wel degelijk heeft aangegeven dat uw vader, de kinderen en de mensen van de overheid werden gedood (CGVS, p. 23). U kan zich echter niet verschuilen achter de vraagstelling, aangezien u duidelijk wel een aantal slachtoffers heeft vermeld. Het is vreemd dat u hier verschillende verklaringen over aflegt en dit doet verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

De Raad is van mening dat verzoeker louter stelt dat zijn verklaringen wel aannemelijk waren en dat zijn verklaringen verkeerd geïnterpreteerd zijn door de dossierbehandelaar en/of de commissaris-generaal, maar dit kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verder is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn verklaringen die de kern raken van zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maakt, met als gevolg dat dit een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De volgende vaststellingen worden aldus door de Raad correct en pertinent geacht: "Ten derde worden ook uw persoonlijke problemen met de taliban als ongeloofwaardig bevonden. Vooreerst is het vreemd dat de taliban u twee maanden na de dood van uw vader zou vragen om u aan hen te presenteren. Volgens uw verklaringen stuurde de taliban een dorpsgenoot om te zeggen dat u zich moest overgeven (CGVS, p. 21). U geeft aan dat u zich moest presenteren omdat uw vader volgens de taliban voor de overheid werkte en dat hij een spion was. Echter, op dat moment hadden ze uw vader al gedood.

Het is dus heel vreemd dat ze u daarna zouden vragen om u aan hen te presenteren. Volgens uw verklaringen was u toen nog maar 15 jaar, dus het is niet zo dat u verantwoordelijk kon gehouden worden voor de job van uw vader. Bovendien is het een heel omslachtige manier van de taliban om dit via een dorpsgenoot te doen. Als ze dan toch al in uw dorp zijn, kunnen ze evengoed rechtstreeks bij u langsgaan in plaats van een dorpsgenoot aan te spreken.

Daarnaast geeft u aan dat er 15 of 16 dagen na het bericht via de dorpsgenoot, ook een brief achtergelaten werd (CGVS, p. 14). U verklaart dat er in deze brief stond dat ze uw vader, een spion van de overheid, naar de hel gezonden hebben en dat als u niet met hen meewerkt, dat u hetzelfde lot zal ondergaan (CGVS, p. 22). Volgens uw verklaringen zou u gedood worden als u zich niet zou aansluiten bij hen, u spreekt dus over gedwongen rekrutering. Echter, uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van individuele en gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban wordt meestal op een collectief niveau georganiseerd en is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Er bestaat dan ook vaak een overeenkomst tussen het dorp en de taliban en er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. U geeft aan dat ze u in uw geval wilden rekruteren omwille van de job van uw vader (CGVS, p. 22) en dit wordt ook zo vermeld in de dreigbrief die u neerlegt ter ondersteuning van uw relaas (zie map 'Landeninformatie': vertaalde documenten). Het is echter uitermate vreemd dat de taliban dit zou proberen. Loyaliteit kunnen ze van u namelijk geenszins verwachten aangezien zij verantwoordelijk waren voor de dood van uw vader. Bovendien geeft u aan dat uw familie na uw vertrek geen enkel probleem meer gehad heeft met de taliban en dat ze tot nu niets meer tegen uw familie gezegd hebben (CGVS, p. 24). Bovenstaande elementen maken het geheel van uw verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering van de taliban uiterst ongeloofwaardig.

Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat u enkel een kopie van de dreigbrief indiende. U verklaart dat het problemen zou creëren om de originele brief op te sturen (CGVS, p. 22), maar u slaagt er niet in om deze bewering te verklaren. Op de vraag hoe dat voor problemen zou zorgen, geeft u aan dat: 'als ze het willen sturen zullen ze het checken en als ze dan die brief zien dan zou het problemen creëren' (CGVS, p. 22). Het CGVS wenst hierbij te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Bijgevolg heeft deze dreigbrief slechts een heel lage bewijskracht en kan het bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat de brief op datum van 4/08/2019 staat (zie map 'Landeninformatie': vertaalde documenten). Volgens uw verklaringen heeft u, na het ontvangen van de dreigbrief, bijna onmiddellijk het land verlaten (CGVS, p. 23). Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u Afghanistan in de eerste maand van 2020 verlaten heeft (CGVS, p. 8). Deze tegenstrijdigheid bevestigt nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw persoonlijke problemen met de taliban."

Verzoeker heeft informatie over het incident zelf, maar dit verklaart niet hoe hij kan weten of zijn vader deze soldaten kende. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: "Daarnaast zijn ook uw verklaringen omtrent het incident erg onwaarschijnlijk te noemen. U slaagt er namelijk niet in om aannemelijk te maken hoe het komt dat de taliban wist dat er soldaten in de auto zaten. U geeft namelijk aan dat de soldaten in burgerkledij waren en dat uw vader met een personenwagen reed. Op de vraag hoe de taliban wist dat deze drie personen voor de overheid werkten, verklaart u vaag dat de taliban hen zag en onmiddellijk begon te schieten (CGVS, p. 20).

Het is echter uiterst ongeloofwaardig dat de taliban hen van ver zou herkennen en meteen op de auto zou beginnen schieten. Vooral aangezien u aangeeft dat uw vader tijdens die week al 5 keer op en af was gegaan via deze hoofdbaan, zonder enig probleem te ervaren. Er kan dus vanuit gegaan worden dat de talibs die de controleposten bemanden, de auto van uw vader wel zouden herkennen. Het geheel van uw verklaringen hieromtrent is dus erg onaannemelijk te noemen. Ook dient hier de vraag gesteld te worden hoe u aan deze informatie omtrent het incident bent gekomen. Volgens uw verklaringen kwam iedereen in de auto om het leven en kon u bijgevolg uw vader onmogelijk vragen gesteld hebben over deze soldaten (bijvoorbeeld of hij die soldaten kende) en wat er precies gebeurde tijdens dit incident. Geconfronteerd met dit gegeven, verklaarde u dat mensen aan de zijde van de bazaar alles zagen gebeuren en daar achteraf over praatten (CGVS, p. 23). Dit kan een verklaring zijn voor het feit dat u informatie heeft over het incident zelf, maar verklaart niet hoe u kan weten of uw vader deze soldaten kende. Het is vreemd dat

u op vragen antwoordt waar u volgens uw verklaringen eigenlijk geen informatie over zou kunnen hebben. Hiermee samenhangend dient opgemerkt te worden dat u ook geen enkel bewijs aanbrengt over de dood van uw vader. Ook over de mededeling van het nieuws van zijn overlijden legt u weinig doorleefde verklaringen af en houdt u uw antwoorden kort en beperkt (CGVS, p. 21). Bovenstaande elementen maken het geheel van uw verklaringen omtrent het incident met de taliban uiterst onaannemelijk.”

Waar verzoeker stelt dat dat hij wel degelijk zijn volle medewerking heeft verleend aan het commissaris-generaal bij het verschaffen van informatie over de persoonlijke omstandigheden die hem ertoe genoodzaakt hadden om Afghanistan te ontvluchten en dat hij hierbij alle nodige feiten en relevante elementen aan de commissaris-generaal heeft aangereikt, is de Raad van mening dat verzoeker door louter te volharden dat hij heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen (artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet).

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij stelt dat zijn situatie bij terugkeer uitzichtloos is, dat hij een ernstig risico loopt op ontvoering of afrekening, omdat hij als ongelovige zal worden aanzien, maar toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Verzoeker vertelde dat zijn familie geen problemen heeft gekend met de taliban sinds hij vertrokken is, dat zijn familie veilig is en de taliban niets heeft gezegd tegen zijn familie sinds de machtsovername (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 24).

Verzoeker vertoont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Maidan Wardak (district Nerkh). Verzoeker laat na deze aan te voeren. Verzoeker stelt dat zijn afwezigheid gedurende drie jaar grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking, maar toont met deze blote bewering geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP